

gedichten

Anna A Ros

passiezeren

woordenstorm

passiezeren

gedichten

Anna A Ros

WoordenStorm®
UITGEVERS • MIDDELBURG

Eerder verschenen werk (onder haar eigen naam):

Eén latte, een cappu en een espresso (roman) - 2010

Headwind, Laxmi's Story (roman) - 2012

UNFORGOTTEN (fotoboek) - 2012

Over enige tijd verschijnen:

De bomschuit (jeugdroman)

Vergif, deel I van het Laudanum tweeluik (roman)

Geen weg terug voor Laxmi (roman)

Informatie over deze bundel en ander werk van de auteur kan verkregen worden bij:

WoordenStorm Uitgeverij

www.woordenstorm.nl

contact@woordenstorm.nl

Eerste digitale uitgave december 2015

© 2015 Anna A Ros / WoordenStorm

Alle rechten voorbehouden

Ontwerp omslag en opmaak: WoordenStorm

INHOUD

Ik ben als mijn stoel
Ik vrees
Zo'n mens ben ik
De schroom van de man
Ik mis
De rauwe morgen
De laatste kaars
Eens komt de dag, er is nog tijd
Allerzielen
Gender
Lachrymae (Tranen)
Nachgedicht voor jou
De Vluchtende Hollander
Ik werd vanmorgen wakker
Waar wacht je op
Lijfsbehoud
The last butterfly of summer
Handleiding om van mij te houden
How to make love to me
Ochtendritueel
Ik vertrek van kust naar kust
Raak me aan
Wanneer ik zo'n foto zie
De ware romanticus
Prudentie
De klokken van Middelburg
Over spelling - over speling - overspelig
Gedachten bij mijn geboortestad
Verrassend zo'n dag
In Nederland (Slauerhoff nâh!)
Er zit een gat in mij
There's a hole in us
Woensdagmorgen

Het huisje aan de vijver
Vandaag
Slapeloze nachten
Doe wat je wilt, de mensen kletsen toch
Ik wil wonen in een stad met boekenbomen
Als ik later groot ben
Ik zou wel met een dichter willen vrijen
Now
Afscheid
Schouder
Vastloper
Rimpels
Bij de dood van Gerrit Komrij
Midzomernacht 2011 (Kakani)
Eén zin
Ontwaken in de stad
Bij de armen van Simon Carmiggelt
Vuurvliegjes
God thrown out
Firefly wings
Prins Hendrikplein
Waarom?
Duizend teksten geef ik je
Stadsleven
Gedachten bij een karrenspoor
Zelfportret
Den Haag, 2010
Marlene
Hemingway
Ontmoeting
De Zwemmer
Streep
In mijn ogen

Ik ben als mijn stoel

*Ik ben als mijn stoel
ooit wit gelakt,
nu bekrast en geschonden.*

*De bekleding sleets
als de rimpels in mijn gezicht.
Een kraaienpootje hier en daar
en nog wel stevig hoor, maar
gemakkelijk beschadigt.*

*Er zit een steekje los
op sommige plekken,
en de zitting veert
niet meer als vroeger.*

*Ondanks dat al,
ondanks alle mankementen,
misschien wel mooier dan ooit.*

*Waard om van te houden
en te koesteren,
als een kostbare schat.*

Ik vrees

*Ik vrees de nacht die mij versluiert,
mij uitwist alsof ik niet mag bestaan.
In stilte poetsend en schrobbend en
krabbend en krassend aan mijn naam.*

*Ik vrees de stilte die mij verwacht
niet te antwoorden op alle vragen.
Mij zwijgen doet en mij dwingt
tot het hertellen van mijn dagen.*

*Ik vrees de kilte van de morgen,
mij verlamvend als was ik van ijs.
Beklemmend en fixerend,
't gevoel verdwenen, ziedaar de prijs.*

*Ik vrees de ogen van de mensen,
die herkennen wat er in mij brandt.
De zachte handen en goede woorden
en de heling van mijn verstand.*

*Ik vrees de ander zoals de ander mij,
in de nacht, de stilte en de morgen.
Vlucht weg want 't gevaar is dichtbij en
voor een routekaart kan ik niet zorgen.*

*Ik vrees gezien te worden of gelezen,
gehoord, herkend of aangeraakt.
Geen weg is mij meer duidelijk,
ik ben mijzelf weer kwijtgeraakt.*

Zo'n mens ben ik

*Soms zijn er mensen
die alleen moeten reizen
al willen ze dat niet.*

Zo'n mens ben ik.

*Soms zijn er mensen
die fouten blijven maken
al proberen ze anders.*

Zo'n mens ben ik.

*Soms zijn er mensen
die kwetsbaar blijven
ook al wapenen ze zich.*

Zo'n mens ben ik.

*Soms zijn er mensen
die het niet begrijpen
hoe hard ze ook proberen.*

Zo'n mens ben ik.

*Het zijn meest mensen
die geen harnas hebben
ongerept willen blijven.*

Zo'n mens ben ik.

*Zij zullen de gekwetsten zijn
blootstaan aan verdriet
zonder afdoende verdediging.*

Zo'n mens ben ik.

De schroom van de man

*De schroom van de man
voor de zoen op de wang
voor van het lijf verwarming
tijdens innige omarming*

*Die kwetsbaarheid van
de ander die het niet kan
om het leven aan te gaan
op eigen benen te staan*

*De blik daar in de ogen
dat moment van blozen
catharsis in ontmoeting
direct bij eerste begroeting*

*Some is het er zomaar
onverwacht plots daar
mij heel erg bekend
maar altijd ongewend*

Ik mis (Nepal)

*Ik mis de velden met jonge aanplant
de modder en de lange wegen
de bel van de mandir in de verte
vrouwen met manden op hun rug
kwetterende kinderen de hele dag
's Avonds vuurvliegjes bij het eten
het delen van de rijst en de curry
terwijl we op de grond zaten
en net als die kinderen kwetterden*

*Ik mis de onschuld van de eenvoud
de zinderende warmte van de dag
en de verkoeling van de moesson
De wegen bedekt met zand
bereden door een fiets of riksja
Ik mis het zicht op de bergen
in de verte blauw geschilderd
op een paneel dat hemel heet*

*En onze heilige boom waaronder
wij zaten, zwijgend, pratend
weer zwijgend met de handen ineen
Ik mis de vlinders met al hun kleuren
het diepe rood in de haren
de sieraden en de gratie
En de avonden waarop we dansten
zonder publiek, want iedereen deed mee*

*In mijn dromen dwaal ik nog vaak
naar waar ik ooit leefde alsof
dat het enige was wat telde
Het water uit een put afkomstig
geen elektriciteit of moderniteit
maar wel een mango binnen handbereik
en altijd die lach die werd gegeven
voor niets.*

On a raw morning

*Darkness is a capacity one learns to value
when the light has gone.
One has to, sometimes in life.
Light, however is to be cherished
and certainly not obvious.
Darkness is here, lightness is an option.
At least as long as the earth spins and there are few clouds.*

*Why this thought crosses my mind
is unfortunately not a riddle for me.
Pain with the other can grow in ones own soul,
if that soul knows it's fed by too much love.
Mourning is close to raw in a literal sense
and figuratively speaking it's much so.
Where angst becomes true, rawness prevails.*

*Not that this understanding helps, it only does make: understanding.
Understanding that life is too vulnerable to waste,
to be taken for granted or to not be enjoyed enough.
That every day is a gift,
not from a God, but just: a gift.
Because there will be one day when there is no day
but only the unfathomable darkness of loss.*

*The ominous moment that all of us one day will know
or actually will not know.
The rawness of lacking that new morning
translates into the mourning of the other.
Mourning over the loss of light in the eyes that stay closed.
When growing older that darkness increases,
because the lights around you fade.*

*Until you yourself will miss the light
and silence will unite with darkness on such a raw morning.*

De rauwe morgen

*Duisternis is een capaciteit die je leert waardereren,
wanneer het licht verdwenen is.*

*Je moet wel, op sommige momenten in het leven.
Licht daarentegen is van een te koesteren waarde
en bepaald niet vanzelfsprekend.*

Duister is het en licht kan het worden.

Tenminste zolang de aarde draait en er niet teveel bewolking is.

*Waarom deze gedachten mijn hoofd doorkruisen
is voor mij helaas geen raadsel.*

*Pijn bij de ander kan immers doorwerken in de eigen ziel,
wanneer die zich door teveel liefde gevoed weet.*

*Rouw ligt dicht bij rauw in letterlijke zin
en figuurlijk is dat niet veel anders.*

Waar angst waarheid wordt is immers rauwheid.

*Niet dat dit besef enigszins helpt, het doet slechts dat: beseffen.
Beseffen dat leven dat is wat te kwetsbaar is om te vergooiden,
te veronachtzamen of niet voldoende van te genieten.*

*Dat iedere dag een geschenk is,
niet van een God, maar gewoon een geschenk.
Omdat er ook een dag komt dat er geen dag meer is
maar slechts de onpeilbare duisternis van gemis.*

*Het onheilspellende moment dat ieder van ons ooit kent
of eigenlijk juist nèt niet zal kennen.*

*Zodat de rauwheid van het ontbereren van die nieuwe morgen
zich vertaalt in de rouw van de ander.*

*Rouw over het gemis van het licht in ogen die gesloten blijven.
Naarmate je ouder wordt neemt die duisternis toe,
omdat de lichten om je heen als vanzelf doven.*

*Tot je ook zelf het licht zult missen
en stilte zich op een rauwe morgen verbindt met duisternis.*

De laatste kaars

*In de verre hoek van mijn kamer
brandt nog een laatste kaars,
bij mijn bed naast mijn verlangen
Het zwakke licht van een nachtlampje
om mijn geest wakker te houden
en mijn lijf zo mogelijk in toom.*

*Ik ben niet de enige vannacht
er zijn meer kamers als deze,
met in de hoek een kaars
en bij het bed een zwak lampje*

*Slaap is voor de nachtvlinders
een tegenstrijdige toestand
van onrustige rust in slapeloosheid
en stil verlangen naar iemand
een arm, een warme schouder,
de zekerheid van de nabijheid*

*Ik ben niet de enige die verwacht
in donkere kamers als deze
met in de hoek een kaars die langzaam dooft
en dat zwakke licht van een nachtlampje*

Eens komt de dag, er is nog tijd

*De nacht zo illusoir van karakter
beneemt me mijn ooit scherpe blik
Zijn het dromen, is het verwachten?
Ben ik mezelf of ben jij mijn ik?
Slaap, die arbitrair geworden tijd
laat mij met gesloten ogen waken
in een nacht die ons niet verleid
en doet mij mijn gedachten verzaken*

*De nacht morgent me niet te vroeg
het donker houdt toch nog van mij
't was geen droom die ik najoeg
maar gewoon het koele ochtendtij
Als Orpheus alsnog met mij vrijt
mij in zijn diepten laat verzinken,
met een zoete droom verblijdt
en ongezegd de liefde mag beklinken*

*Totdat de ochtend gloort naar mij
mij de ogen opent met haar licht
en ik ontwaak, gelaafd en vrij
voor de dag en haar gezicht
Dan weet ik dat geluk bestaat
in rust verstopt en in zekerheid
want het is voor liefde nooit te laat
eens komt de dag, er is nog tijd.*

Allerzielen (2 november)

*Dag dat ik mij extra eenzaam voel
ieder jaar weer op twee november,
al ben ik niet Katholiek.*

*Dwingt me om na te denken
over het leven, over mijn leven
en over de dood, over hun dood.*

*En doet me mijn opa voor mij zien,
hoewel mijn netvlies
die herinnering echt niet heeft.*

*Zo zie ik ook mijn oma
en die andere opa
en die andere oma.*

*Mijn vader komt even voorbij
en tegen mijn wil gaat hij weer.*

*Mijn moeder, denk ik, ziet mij
maar ik zie haar niet meer.*

*Daar is de laatste oom
en daar de laatste tante.*

*Ze zijn me allen voorgedaan.
En ergens daar achteraan
bedenk ik, en ik schrik,
komt straks mijn armzalige ik.*

*Mijn kinderen zullen later
hetzelfde gaan ervaren.*

*De doden zo dicht om mij
zijn talrijker dan diegenen
wiens adem ik nog kan voelen.*

*En ik voel het diepe verdriet
dat ik mijn hele leven al kende.*

*De dag dat ik mij extra eenzaam voel
ieder jaar weer op twee november,
ben ik het liefste met moeders ziel alleen.*

Gender

*Apart from the fact
that gender is far more diverse
than our society tells us,
I do absolutely not believe
that people are born either way.*

*Sexual prevalence is simply developed in life,
like everything is developed when growing up.
After all, people are also not born
with a beard
or full grown breasts.*

*And yes, being gay can certainly be a choice.
For me it is.
So it's possible.
And if I change my prevalence
or my gender identity
than that's up to me
and nobody else.*

*Thing is,
there is no good or bad
to the choices people make in this respect
or the way they grow up
or grow older.*

*Sometime in life one simply realises
to be gay
or straight
or cis
or trans
or whatever.*

*It simply happens to everyone
and that is the very thing that is unchangeable.
That realisation about who a person is,
who they're attracted to
and what their gender really is,
that realisation has to do with the right
to live the life you desire,
with whom you desire.*

*The right to be who you want to be
and the right to love whoever you want to love.
That right is not God given
or given by humans.
It's implicit.
Because we are
free
thinking
creatures.*

'Lachrymae'

[voor Dorothy Dene (1859-1899)]

*Vanavond duik ik onder in jouw leven
dat je leefde zo lang geleden.
Ik ken je inmiddels een beetje
of misschien ook niet.
Je leefde even,
als een fakkel die te snel opbrandde.
Maar ik kuste jouw graf.*

*Jouw gezicht ken ik
als dat van een vriendin,
zo vaak gezien nu, zo vertrouwd geworden.
Op jouw steen ligt een roos gelegd door mijn hand,
die er zes maanden later nog altijd ligt.
Zo goed als vergaan.
Net als jij.*

*Ik schrijf jouw leven,
bedenk er wat bij, maar verzin het niet
Want er is nog zoveel
on gezegd,
ongeschreven,
verzwegen.*

*Je was mooi, geliefd, bewonderd,
maar vergeten voordat
de eeuw begon waarin ik geboren werd.*

Nooit moeder geweest,
altijd moeder geweest,
schitterend in kalklicht, verloren in opium,
of was het liefde?
Niemand die dat nog weet.

Over de tijd heen pak ik jouw hand,
zie jouw gezicht, kijk je in de ogen
en begrijp je blik die me zegt
dat je niet anders kon.
Je bent niet ontsproten aan mijn fantasie,
je bent in mijn hoofd gedrongen toen ik niet oplette.

En nu, nu zul je er nooit meer uit gaan.
Nu vertrouw ik jou toe aan de woorden uit mijn pen,
de inkt op mijn papier
en de gedachten die mijn hand sturen.
Jouw verhaal vertel ik.

Ik zal je begroeten
wanneer we elkaar tegenkomen in die andere tijd.
Want ik ken jou bij je werkelijke naam
die je zolang verstopte,
voor mij om te vinden,
te onderstrepen
en je de plaats te geven die je verdiende.

Some is een muze tijdloos,
net als tranen dat zijn.

Nachtgedicht voor jou

*Ik zou zo graag
vlak voor ik in slaap val
jou in je ogen kijken
je arm om me heen voelen
samen naar de sterren kijken
die boven mijn bed stralen.*

*Ik zou zo graag
vlak voor ik vertrek
jouw zachte adem horen
je hand door mijn haar
en dan dat gedicht fluisteren
dat je allang kent.*

*Ik zou zo graag
als het duister wordt
jouw rilling kunnen voelen
wanneer ik je teder streel
en jou dan horen zeggen
dat je van me houdt.*

*Ik zou zo graag
dat als ik stil geworden ben
jouw liefde in mij klinkt
en die van mij in jou echoot
als waren we op elkaar
afgestemde klankschalen.*

De Vluchtende Hollander

*De wereld deert me niet
het nieuws verteert me niet
geen ramp kan mij nog raken
mijn gevoel is aan het staken*

*Beelden van stormen
vervagende normen
van verrijkende rijken
en het aanhoudende zeiken*

*De wereld deert me niet
het nieuws verteert me niet
geen crisis is mij diep genoeg
ik gooi mijn geld over de boeg*

*Verhalen die knagen
gewelddadige blagen
het begint er op te lijken
dat de dijken bezwijken*

*De wereld deert me niet
het nieuws verteert me niet
geen wet trek ik me nog aan
ik zal er gewoon boven staan*

*Oorlogen en gevechten
ruzies niet te beslechten
ze zullen mij niet krijgen
ik zal er niet voor wijken*

*De wereld deert me niet
het nieuws verteert me niet
doe het gordijn voor mijn ruit
ik schakel mijzelf gewoon uit*

*En ergens huilt een kind
of is het soms de wind
misschien zelfs een geweten
dat ik ooit heb bezeten*

*Ik ben de Vluchtende Hollander
een gesjeesde laaglander
mijn hersens zijn gaan slapen
ze zijn niet meer mijn wapen*

Ik werd vanmorgen wakker

Ik werd vanmorgen wakker

*niet door de wekker
of de kerkklok daarbuiten
maar door de kat.*

*Ze tikte met haar pootje
zoals wel vaker
zachtjes tegen mijn wang,
haar bakje moest vol.*

*Dus stond ik op
voldeed aan haar wens
mij onderwijl realiserend
dat de nacht te kort was.*

*Te kort, weken te kort
en mijn accu is leeg
hem opladen lukt niet
want mijn oplader is zoek.*

*Later op mijn bank
met een kop koffie,
pen en maagdelijke papier
begon het opladen.*

Als vanzelf.

Waar wacht je op?

*Waar wacht je op?
waar wacht ik op?
Natuurlijk jij weet
dat ik weet
dat jij zag
dat ik zag
hoe jij keek
hoe ik bezweek
toen jij lachte
en ik lachte
en jij zei
en ik zei
maar jij niet verstond
en ik niet verstond
jij wel begreep
dat ik begreep
waarom jij keek
en ik bezweek
voor jouw lach
en ik lach
dus
maar
terug.*

Lijfsbehoud

*Als ik de wereld zou vertellen
wat ik werkelijk voel
hoe tranen in m'n ogen wellen
onstuitbaar, kil en koel*

*Als ik m'n woorden niet meer inslik
maar je zeg wat ik wil
ik het verder zwijgen dan vertik
ongeremd, want 't is zoveel*

*Als de sluizen zich dan openen
ik mij alsnog toesta
tranen vrijuit te laten stromen
en ik eindelijk verga*

*Als winden niet meer kunnen waaien
omdat 'r geen richting is
ik er niet meer omheen kan draaien
mijn woord jou niet meer mist*

*Als laatste zucht mij heeft verlaten
't gevaar is verdwenen
de mensheid kan stoppen met haten
en 'k liefde mag belenen*

*Als dat alles ooit eens echt gebeurt
en jij mijn hand vasthoudt
dan wordt 't diepste duister verscheurt
en mijn liefde lijfsbehoud*

The last butterfly of summer

*Today the last butterfly of summer has died
it simply dropped down near my feet.
I suppose the time had come for it's final glide
as there are too few flowers left to meet.*

*It's how things are when autumn arrives
just the natural consequence of time.
So I didn't even try to save it's little life
Just watched how it had lost it's sublime.*

*I realised that there's some beauty in death
when it comes after such a useful life.
After all, it had surely given it all it's best
and now lost it's last reasons to strive.*

*So I saw how it slowly folded it's old wings
tumbled over on it's left side and froze.
The end had come for this butterfly's flings
but then I noticed on a distance a rose.*

*It's leaves still full of colour around it's bud
like untouched silk after a virgin's night.
The flower slowly gave a noticeable nod
as if she'd lost a friend and silently cried.*

Handleiding om van mij te houden

*Vergeet de beelden die je hebt geleerd
woorden als pik en klit, en wasbord en borsten.*

*Ontneem ze hun betekenis
want op mij zijn zij niet van toepassing.*

*Voel mijn bloed stromen als het jouwe
gepompt door net zo'n hart.
Begraaf je handen in mij, maak ze nat en plakkerig
en kerf nieuwe definities in mijn huid.*

Verzin iets nieuws om die oude woorden te vervangen.

*Noem het een klik en een slit
Laat ze klinken als de kromming van mijn rug
spreek de taal van de plek tussen mijn schouders.*

*Proef de druppeltjes zweet
vermengd met mijn tranen stromend over mijn huid
mijn buik en langs mijn lendenen
wanneer je mij eet.*

*Voel de klopp van mijn hart
wanneer je handen mij raken in mijn jeans
voel mijn adem stikken
wanneer je niet voelt wat je verwacht en bevrijdt mijn gevoel.*

*Bedenk dat ik ben, mijn lijf is
als regenwater uit een vat
gevuld met onterechte namen
maar volwaardig als het jouwe.*

*En als de kleren vallen en de huid zich toont
mijn lijf zich onthuld in alle schoonheid
doe dan niet alsof het een mismaaft lijf is, van een gebroken mens
en vraag niet hoe zwaar de operatie was.*

*Vraag niet, naar het trauma dat achterbleef
maar neem mijn lijf voor wat het is
gebruik het, voel het, geniet het,
en neem mij - voor wie ik ben.*

*En wat je ook doet
beseft dat dit lijf slechts een fractie is van dit mens
een beperkte representatie, van deze ziel en mijn vermogen
om oneindig lief te hebben*

en

*beseft dat zelfs dat aangepaste lijf
van onmetelijke schoonheid is
en het waard om over te fantaseren
of mee te spelen of simpelweg van te genieten.*

How to make love to me

*If anyone would ever
want to make love to me
please read this
think about this
understand this.
And realize that I am
- we are -
only human.*

*Just like you
but unlike you.
And if you're puzzled
scared, scarred, in doubt, don't be.*

*Because I know
- we know -
how to make love to you
and how you
can make love to me
- us -.*

*We are as beautiful
as anyone else
you only have to find out
the mechanics
and want to learn
to make love again.*

Ochtendritueel (naar een oud Japans gedicht)

*Wanneer de stralen mijn gordijn doorbreken
en uiteenvallen op de vloer
over een lage tafel,
doen zij even later
mijn kat ontwaken.*

*Zodat zij mij kan zien zitten
met een benen kam in mijn hand
glijdend door mijn haar,
zwaar en rood getint
als gestold bloed.*

*Ik zit aan mijn schrijftafel
nu tijdelijk ontruimd,
zoals iedere morgen
en het enige geluid dat klinkt
is dat van de benen kam
tegen mijn haren.*

*Wanneer er dan geen weerstand meer is
strijk ik het naar achteren,
strak,
en rol het om twee vingers,
pak het op en stop het weg
in zichzelf,
als was ik een Gibson girl,
opgerold op mijn achterhoofd
vastgehouden door slechts
één pin.*

*Mijn kat glimlacht en ik denk
dat zij denkt
dat ik hoop
dat jij wilt zien
hoe het weer los valt
als gordijnen in de ochtend
wanneer jij die pin
verwijderd.*

Ik vertrek van kust naar kust

*Ik vertrek van kust naar kust
trek mij terug op een eiland
schier weliswaar
maar niet monnikoog
met nog meer kust om mij heen*

*Zie uit naar de wandeling
over een dijk of een duin
langs een water
door een dorp om de hoek
om melk te halen bij de boer*

*Ik wil stil zitten, diep ademen
denken over het grote waarom
bij een haven
of op een plein ergens in t midden
en langzaam weer mens worden*

*Misschien schrijf ik dan wat
een gedicht, een lied, over verdriet
dat kan ik dan
na mijn vertrek van dit duin
op dat eiland in het zuiden*

Raak me aan

*Raak me aan
smelt me
ontknel mijn hart
bevrijdt mijn gedachten*

*Raak me aan
smelt me
begrijp mijn ziel
ontneem me mijn krachten*

*Raak me aan
smelt me
spreek mijn tekst
laat me niet langer wachten*

Wanneer ik zo'n foto zie

*Wanneer ik zo'n foto zie
waarin de waanzin zich laat zien
vergaat voor mij een beetje de wereld
zelfs wanneer mijn kat in de zon
zich likt en wat snort.*

*Wanneer ik zo'n foto zie
heb ik mijn laatste restje begrip
verloren in de woestenij van het nieuws
zelfs als ik ijsje eet in de zon
of een glas koude kokosmelk drink.*

*Wanneer ik zo'n foto zie
moet ik gewoon een beetje huilen
want ik weet dat niemand hier nog wat mee kan
zelfs al schijnt ook in Damascus de zon nog
en wordt er straks een kind geboren.*

De ware romanticus

*De ware romanticus
drinkt teveel,
vervalt in liederlijkheid
Is iedere dag gegrepen
ten prooi aan
een onmogelijke verliefdheid*

*De ware romanticus
schrijft telkens,
wanneer het hart zeer doet,
een gedicht. Of twee
En denkt, o wee,
gelukkig dat ik dat moet*

*De ware romanticus
is ongeschikt
voor het nuttig mensenleven
want volgt de zinnen
Wil beminnen,
al is het maar voor even*

*De ware romanticus,
zo een als ik,
is steeds verloren
in woorden en zinnen,
en een belofte
gefluisterd in de oren*

Prudentie

*Het is niet van deze tijd
al decennia lang niet meer,
prudentie: een oud woord,
het betrachten doet soms zeer.*

*Een stap terug genomen
omdat alleen dat nog kon
afstand, voor tijdelijk wellicht,
als wolken voor de zon.*

*Zoals alles zal sterven is
de klank van een sluitend slot
wanneer de deur toe gaat
als een bijl op een schavot.*

*Toch blijft de kern bestaan
vriendschap, al is het stil,
is sterker dan een snede
een scheiding van de wil.*

*Prudentie, ze vergt soms
de stap die je niet kunt
het onontkoombaar offer
omdat je de ander gunt.*

De klokken van Middelburg

*Zo vlak voor tien
op iedere zondagmorgen
start er een luide wedstrijd.*

*Tussen Lange Jan
en Oosterkerk,
zoals ook in ver verleden tijd.*

*Iedere echoslag
en galm die volgt,
sterft rap tot voldongen feit.*

*Wanneer de samenklank
zich laat horen
en zich mijn hart verblijdt,*

*volgen dan nog
de trage lage slagen,
en zij beslechten er het pleit.*

*Opnieuw is het dan
Lange Jan's zware adem
over Walcheren's land wijd,*

*die het langste luid
en mooi Middelburg wijst
op haar welluidendheid.*

Over spelling

*Mijn taaljeugd bestond uit Thorbecke
juffrouw Kerpel met pruik en stokken
lastige dictees en struikelblokken
want spelfouten moesten verrekken.*

*Het heeft me allemaal niet geholpen
de pen is immers niet af te wenden
net zo min als mijn portie ellende
en ik spel nog immer onbeholpen.*

Over speling

*De laatste keer dat ik de bocht nam
stuurde ik later dan ik dacht
vloog er toen uit en belandde
op mijn bek en in de gracht.*

Overspelig

*Trouw is een krant
en moet dat vooral blijven
want uit het woordenboek
lijkt het geschrapd.*

Gedachten bij mijn geboortestad

*Ik ben hier ergens in de buurt geboren
aan de verkeerde kant van de oorlog
toen iedereen gelukkig moest zijn
èn met kerst er een grote boom stond
in het met sneeuw bedekte plantsoen.*

*Mijn vader deed dan de lichtjes
en ik het in mijn broek
in die wijk zonder nozems wànt
die werden geweerd
door rakkers van fatsoen.*

*Den Haag, het is toch nog wat geworden
met jou en mij en al die anderen
ondanks je slachting van steen en beton
en glas en staal en de macht van poen.*

Verrassend zo'n dag

*Verrassend zo'n dag
waarop het plan is niet te werken
en dat plan maar ten dele slaagt
Waarop de hersens bewegen
tussen kant en onderrokken
korsetten met veters en baleinen
reizen en vrouwen
en reizende vrouwen
landen ver weg
met ingebouwd gevaar
een dode koningin en haar luimen
en het vertalen van een tekst
van mijn moerstaal naar het Engels.*

*Waar de vraag overblijft
wat er in de pan gaat verdwijnen
waarom die stomme telefoon het niet meer doet
en of dat slot het morgen wèl gaat begeven
onder het geweld van slagen en zagen
terwijl onderwijl op de achtergrond
een zanger vanuit zijn tenen zingt
of is het kreunt?
over een verloren liefde en een lege stoel
die ergens staat op zo'n dag
waarop dwalen in het hoofd
tot kunst verheven wordt*

In Nederland (naar Slauerhoff)

*In Nederland wil ik niet leven,
men moet er steeds zijn krachten geven,
ten bate van het grote gewin,
omwille van noodzaak'lijk gepin.
'k Ga liever leven in de armoe,
waar men geen last heeft van die gekte
of 't knagen van mijn maag, waar over ik niet repte
als een dwaas die vreten moet.*

*In Nederland wil ik niet dood,
en op de kille grond verstrooien
waarop men teveel heeft gelopen.
Daar blijf ik liever verre vandaan
en kom terecht bij stadsnomaden.
Mijn medelanders roepen mij: „Jij bent mislukt!”,
fijn dat ik hen zo kon verlaten,
want ja mijn vrijheid is mij toch ontrukkt.*

*In Nederland wil ik niet leven,
men moet er altijd naar meer streven.
Niet om 't welzijn van zijn medemensen denken,
en overal mag men de ander krenken,
maar niet belasting ontduiken, dat donker kwaad,
alleen omdat men deze niet aanstaat.
Zomaar de boel laten verrekken
getuigt van asociale trekken.*

*Ik wil niet in een Vinex moeten wonen,
in lelijke nieuwe steden en ook dorpen.
Bij duizendtallen die verworpen
daar zitten, allen voor een pratend scherm
uit verveling, niet om te tonen,
dat men wel weet, maar niet spoort
En zondag met elkaar gaat rellen
in stadions waar ze elkaar kwellen.*

*In Nederland wil ik niet blijven,
ik zou van angsten gaan verstijven.
Het is me daar te hard, te heftig,
men spreekt er zo luid, wordt nimmer deftig,
en danst nooit op de hete vulkaan
maar kan wel de zwakken slaan.
Nooit zal men nog om onrecht staken gaan,
en nooit, nee nooit durft men nog
op rechten te gaan staan.*

Er zit een gat in mij

*Er zit een gat in mij
een leegte ongevuld
't zit in mijn hoofd
en ergens aan mijn zij*

*Soms ook in mijn hart
het maakt me onrustig
en zelfs ten lange leste
ietwat verdrietig soms*

*Want helaas ik weet:
een gat hou je niet tegen
en ik ben niet degeen
die het ooit vullen kan*

*En toch, een klankkast
heeft ook gaten nodig
want het geluid moet er uit
op zijn allermooist*

There's a hole in us

*There's a strange hole in us
an abyss of love and lust
it's there, in our weary heads
and somewhere in our beds*

*Sometimes it's in our hearts
making other senses depart
and our tired restless minds
a little more sad sometimes*

*Because unfortunately we know
one cannot fix such a hole
and we're also not the one
who can make it's pain undone*

*But still there's this to know
a sounding board needs a hole
because with that, you see
sounds echo your beauty*

Woensdagmorgen

*Woensdagmorgen na de regen laat
schreeuwen meeuwen in mijn straat
er licht wat voedsel op een dak
en ergens bij een portiek een zak.*

*Voor de meeuwen is het nooit genoeg
en ik voel de zon, het is nog vroeg
drink melk, eet toast, een appel en een ei
met een kop koffie toe, en daar ben jij.*

*Het warme water van de douche
gevolgd door het kopje van de poes
ze dempen even mijn gedachten
tot zacht voelen en verwachten.*

*Bij de deur dan krijg ik een zoen
ik streef je wang en denk aan toen
loop dan maar naar mijn fiets
en ach, ik zeg maar even niets.*

*Mijn rok is wat te lang vandaag
onder mijn blouse een extra laag
en dat slot dat kraakt nog steeds
mijn voorband is alweer wat sleets.*

*Dan komt er plots een man voorbij
hij veegt wat bladeren opzij
en fluitend schudt de stakker
de nat geregende stad wakker.*

*Wanneer ik dan eindelijk weg trap
onderweg naar nergens en niet te rap
op zo'n woensdagochtend na de regen
weet ik, ik heb te lang gezwegen.*

Het huisje aan de vijver

*In dit huisje wil ik wonen
ver weg bij de vijver
tussen bomen en bloemen*

*Met een veranda
en een ligstoel voor jou
voor mij een keukentje*

*Ik bak dan appeltaart
van die lekkere met rozijntjes
en maak thee met honing*

*En als het regent
staan er binnen twee stoelen
waarvan er eentje schommelt*

*De bedden zijn zacht
in de nacht en verleidelijk
vooral bij kaarslicht*

*Daar in dat huisje bij de vijver
kunnen wij dan dromen
over vroeger en later*

*Er staat een schrijfbureau
met helder wit papier
zodat we kunnen schrijven*

*Jij een verhaal
ik een gedicht
en samen een lied*

Vandaag

*Vandaag is zo'n dag
zo'n dag van duizend kleuren
zoete bloemengeuren
en vlaggen in de wind
op een vissersboot
die schallend uitvaart
om haringen te vangen*

*Vandaag is een dag
voor koffie op 't balkon
met kinderen in de straat
die tikkertje spelen
of verstoppertje
of diefje met verlos
en steeds blijven lachen*

*Vandaag is de dag
voor een bakje yoghurt
met een aardbei er in
en veel slagroom er op
een zonnebril voor mijn ogen
of misschien wel een hoed
met een bloem en een strik*

*Vandaag is mijn dag
van rusten en bedaren
en benen ontharen
van een lekker geurtje
een zomers odeurtje
mijn mooiste bloes
en een zwierige rok*

Slapeloze nachten

<i>Tijdens slapeloze nachten</i>	
<i>spoken woorden en gedachten</i>	<i>Af en toe dan</i>
<i>als duveltjes uit een doosje</i>	<i>vraag mij niet hoe dat kan</i>
<i>bij mij, voor een poosje</i>	<i>beroeren ze mij</i>
<i>Ze plagen mij,</i>	<i>en ontvoeren ze mij</i>
<i>belagen mij</i>	<i>nemen me mee</i>
<i>en soms,</i>	<i>naar overzee</i>
<i>heel soms</i>	<i>in oude grote schepen</i>
<i>behagen zij</i>	<i>die zich moeten laten slepen</i>
<i>alsof ik met ze vrij</i>	<i>of over land,</i>
	<i>naar een andere kant</i>

Ik reis in treincoupé's

veel ouder dan TGV's

met heel veel hout

en koper als glimmend goud

met piepende deuren

vreemde geuren

en warme kleuren

in prachtige interieuren

naar verre landen

en vreemde handen

Zonder te slapen dan

droom ik wat ik kan

over een zachte streling

onbekende tinteling

ogen die door mij heen zien

en lippen die me kussen misschien

over verleden

niet over het heden

wel over morgen

maar nooit over zorgen

En zonder uitzondering

eindigt die verwondering

in een peilloos diepe wens

naar die ene, die ene mens

niet zover van mij vandaan

op minder dan een dag te gaan

maar toch zo schier onbereikbaar

zo oneindig ontastbaar

als een droom

of een verstorven toon

In mijn slapeloze nachten

blijf ik je liefde verwachten

en klinken jouw woorden

als adagio akkoorden

die mijn hersens temmen

en mijn daden remmen

het verlangen verstild

de wil niet gewild

de woorden niet uitgesproken

en onze ban nimmer gebroken

Doe wat je wilt, de mensen kletsen toch

Vanmorgen stond ik voor mijn klerenkast

keek langs de deur naar de wand

en zag het verzet van mijn vader

Met zijn oorlog en zijn loden last

zijn emoties aan de kant

en dacht, de pijn komt altijd later

Al die jaren lang niets weg gewast

herinnering aan vaders hand

ik mocht hem houden langs het water

Dan lees ik op die tegel zijn verzet

begrijp nu pas wat hij bedoelde

het was een wijze les, maar heus geen wet

Vanmorgen bij die klerenkast

met vaders verzet daar aan de wand

besepte ik, ook begrip komt altijd later.

Ik wil wonen in een stad met boekenbomen

*Ik wil wonen
in een stad met bomen
met daarin boeken
waarin ik kan zoeken
naar mooie woorden
en passiewoorden
of een hoofdstuk
vol lief geluk
ik heb dan een boekhandel
en op zondagmorgen wandel
ik vlak bij waar ik woon
en zie die boekenboom.*

Als ik later groot ben

*Als ik later groot ben
wordt ik bibliothecaresse
zet een bedje tussen de kasten
met een schrijftafeltje erbij
en doe de deur op slot.*

*Dan mag jij me eten brengen
en een zoen of twee
schenk ik een glaasje wijn
zet de kachel hoger
en lees je een mooi verhaal voor.*

*Jij mag me dan bewonderen
en ik jou verleiden
tot een dans tussen kasten
vol hoofdstukken en alinea's
en een enkele spelfout.*

*En als de nacht is gemorgend
en het boekenbal verdanst
val ik in diepe slaap
in jouw veilige armen
met een fluistering in mijn oor.*

Ik zou wel met een dichter willen vrijen

*Ik zou met een dichter willen vrijen
en na het hoogtepunt
met hem, of is het haar,
in een koets door de straten rijden*

*Gewoon met passioneel gemoed
tegen de klippen op
en over de randen van vulkanen
verzuipen in wat hij, of zij, met mij doet*

*Verdwalen in gedroomde ogen
met zigeunermuziek als begeleiding
en een kaars naast 't bed
dat kraakt zonder mededogen*

*En in de morgen een ontbijtje
met een sonnet op bed
of een triest lied als brunch
en nog een orgasme voor een tijdje*

*Die koets die er even later is
getrokken door twee witte paarden
heeft banken met rood fluweel
en een gordijntje voor wat duisternis*

*Al rijdend door de straten dan
verleid ik hem, of is het haar, opnieuw
bedrijf hobbelen de liefde
totdat hij, of is het zij, niet meer dichten kan*

Now

*Now
listen
I woke up
had to weep
Don't know why
so I wrote a poem
And went back to sleep
for another couple of hours
Killing my wretched nightly doubts
about this world gone crazy
My hopes that left me
without the words
I wish to say
or shout
to you
now*

Afscheid

*Langzaam neem ik afscheid
van de onrust in mij
en het geweld in mijn hart
dat ik niet meer verdraag.*

*Traag verlaat ik de kruising
omdat ik de weg al eerder koos
en een kompas nu onnodig is
voor de juiste koers.*

*Ik weet dat ik weet en zie,
hoor, voel, beweeg en adem
oppak wat ik op de weg vind
en dat weet te omarmen.*

*Er is geen route, geen kaart
geen vastgelegd pad
geen doel gewenst noch gezocht
enkel de eenparige beweging.*

*Confrontatie als een abstractie
van onnodige gedachten
en ongestelde vragen die
geen antwoorden verdragen.*

*Het thema is de spiegel
die liefde verbergt totdat
ik begrijp dat die er pas kan zijn
als ik mij dat toe sta.*

*Ik ben mijn alternatief
mijn argument voor rust
want die weg van de kruising af
is in mij onzichtbaar aanwezig.*

Schouders

*Glad en rond,
het bot duidelijk aanwezig
precies op maat gemaakt voor mijn handen
krachtige symmetrie
onder zachte huid
De gedachte
mijn hoofd er tegen te leggen
is tastbare troost,
zomaar voor het grijpen
alsof ze speciaal voor mij gemaakt zijn
Het kind in mij
wil er op klimmen
om verder te kijken,
de toekomst voorbij,
veilig met jou vlak in de buurt
Omhelzen zal ik ze
uit liefde en lust
in gevecht om vooral niet los te hoeven laten,
ze strelen, grijpen in opwinding
en proeven*

Vastloper

*Ontgoogled klapte ik haar dicht
want die van mij is een haar
er zijn ook wel hemmen
maar die voelen als remmen
zij echter sputtert zelden tegen
hoezeer ik haar ook oenteer.*

*De mijne is immers een dame
wispelturig
eigenwijs
warm onder de handen
mits op de juiste plek gevat
en voorzichtig behandeld.*

*Soms is ze teleurstellend
een beetje kurig
paniekerig
in kleine lettertjes
wit font op grijs vlak
totaal onverwacht.*

*Ze doet dan niks meer
straalt me wezenloos aan
weigert iedere dienst
en genoeg
tot ik haar de spanning ontnem
om die even later terug te geven.*

*Dan wacht ik even
op de gong
op dat ze gaat stralen
en me laat zeggen wie ik ben
waarna ze mij weer ontvangt
of in ieder geval mijn verhalen.
Ontvankelijk op mijn schoot
laat ze zich dan betasten
en alles zeggen
bevruchten
met ideeën, beelden, geluiden
zonder mankeren.*

Rimpels

*Ik heb er eentje bij
toch nog onverwacht
uit mezelf verkregen*

*Die gekerfde ooghoek
leunt nu op een wang
in een perfect boogje*

*Licht me vandaar toe
en ik hou van hem
of is het van haar?*

*Is een rimpel mannelijk
of is dat impertinent
om me af te vragen?*

*O kijk, hij krult zomaar
alsof hij schatert
om een goede grap*

*Ik lach maar mee
want zomaar weggaan
zal toch nooit gebeuren*

Bij de dood van Gerrit Komrij

Gerrit is niet meer

en Nederland

is wakker

armer

minder poëtisch

minder polemisch

en ietwat grauwer

nogal kouer

Het regende vannacht

waterijs

en waterlanders

hoe passend

was het

weer

weer

Dichters sterven en alleen God weet waarom.

Gedichten niet, die blijven.

Geen God die daar wat aan kan doen.

Midzomernacht 2011 (Kakani)

*De nacht van de wonderen
en lange messen vóór zessen
Van spoken en geesten
en dronkaards en beesten*

*De lust en de liefde
mogen donderen
en bliksemen
als stormen boven
de hoofden
van draken, demonen
en ridders en schonen*

*Wij dichters en dansers
verleiders, verschransers
We hebben gewacht
op de kracht
van die midzomernacht*

Geluk in één zin

“De geluksbeleving om bij het vallen van de avond langs de rand van een rijstveld op een aarden walletje te zitten, de vuurvliegjes te zien dansen onder een smetteloze hemel terwijl op de achtergrond in de verte de heldere bel van de mandir onregelmatig een klingeltje geeft en de geur van vers klaargemaakt eten me in de neus dringt, ergens anders een paar vrouwen zingen en de bergen zich in steeds dieper wordend mysterieus blauw tegen de hemel lijken te hebben laten plakken, is dusdanig intens dat het verlangen wat daaruit voortkomt alleen vervuld kan worden door de herhaling van die beleving.”

Ontwaken in de stad

*De stad heeft vandaag een milde stilte
die me opvalt
Het licht een filtering die de zomer bezwangert
Warm is het niet
koud net zo min
En ik ontwaak zonder aanleiding
Mijn raam schuif ik open
zodat ik de tram kan horen
die af en toe als een citaat zich doet gelden
Even
Auto's bespeur ik niet
wel een fiets met rammelende ketting
Het zal die kerkklok in het zuidoosten zijn
die me wekte uit een volle maans roes
Meeuwen, er zijn meeuwen
die schreeuwen
en krijsen maar het verliezen van de mezen
En de merels.
In mijn neus prikkelt de stad
met lijn twaalf om de hoek
En ik sta op voor een omhelzing
en een kop thee
Het is zondag*

Bij de armen van Simon

(Bij de restanten van het beeld van Simon Carmiggelt)

*Die arme Simon had eens armen
maar die liggen nu naast zijn darmen
geschonden door een gestoorde gek
verzaagd als ware het een oud hek*

*Geen medelijden ook met zijn gade
en zelfs voor zijn koffer geen genade
de arme lijven zijn gedecapiteerd
en zijn oude vingers geamputeerd*

*Zijn delen zijn nu stille getuigen
van de kunstenaars die buigen
over hoe die oude cultuur zo maar
viel onder 'n zaag van 'n barbaar*

*Gesnoeid als ware het kunstbudget
geslacht als door een rechts kabinet.*

Vuurvliegjes

Ik wil de vuurvliegjes zien en aapjes in de schemering

en duizend vogels in het woud die fluiten naar mijn lieveling

De blauwe en gele zangertjes zingen van verlangen

over knalgele bloemenkransen om om jouw hals te hangen

Ik wil de rijst weer zien groeien, grote kikkers horen kwaken

ossen ploegen horen sleuren en kinderen die kreten slaken

Mooi diep rood poeder kopen op markten met ongeproefd groen

en tomeloos verdwalen op zoek naar jouw lieve zachte zoen

Ik wil voor altijd gelukkig zijn het maakt niet uit waar en hoe

zolang het maar weer samen is en met jouw lieve glimlach toe

Dan kan ik me over geven aan 'n altijd zingend bestaan

gewoon omdat het zo fijn is om naar jou te kunnen gaan

God Thrown out

*Some people think God
created this place
Any God.*

*But how could he?
or she, for that matter
maybe he or she
is just an excuse
to hide behind*

*maybe he or she
is just a reason
not to act
to allow it all to happen
to not worry
or care
for this place
for this world
for these people.*

*But what they do not see
is that God is in people
so, when you pray
pray for you to see
to care, to live, to be
a human
and not
a God.*

Firefly Wings

*When monsoon comes and evening falls
over rice fields lying endlessly at our feet.
When heat is in our hearts and calls
and the sounds of peace are in the street.
When thoughts are flowing like the water
of a stream far away behind the trees.
When worries and pain are left for later
and conversations simply silenced with tea.
When our eyes are searching each others eyes
and our hands briefly touch each others face.
When our gestures have won from our lies
and joy has filled our hearts and days.
When the thunder sounds in distant hills
like mandal drums at a demon's feast.
When at last we can breath and live at will
and feel each others warm hearts beat.
When fireflies dance above the rice fields
and my eyes can see their rhythmic blinks.
Then I will know again how true love feels
and realize my heart too, has firefly wings.*

Prins Hendrikplein

Vandaag wint de zon van de herfst de strijd
het jaar lijkt welhaast verschoven in tijd.
De lente in de zomer en de zomer in oktober
en op het terras fluit zomaar vrolijk een ober.

Een vrouw wil zingen maar wie begint er?
want herfst zal het in de winter wel zijn en winter,
ach winter wordt het misschien dit jaar niet meer.
Vandaag geen gemopper op de streken van het weer.

Grijsheid heeft dezer dagen plaatsgemaakt voor
een tevreden zit op een terras en een vogelkoor.
En kinderen spelend met het water uit de fontein
ze mogen vandaag ongebreideld vrolijk zijn.

Geef de mens zon, zoals een plant haar water
breng haar de zomer dit jaar gerust wat later.
En ze bloeit op tot een innig tevreden wezen,
die op een bankje buiten een boek zit te lezen.

Genietend in een stad die onverhoeds van stil is
als een verliefd stel teruggetrokken in een nis.
Buiten zicht zijn die daar even blijven staan
en zijn stil geworden, omstrengeld, tesaam.

De zaterdag voelt als de zondag heel fijn
en op de zondag zal dat zeker ook zo zijn.
Geen onvertogen woorden in de lucht
maar een glimlach en een blijde zucht.

Een onverwacht cadeau voor gejaagde ouders,
badgasten, ijsverkopers en strandtenthouders.
Als die tenminste hun tent nog hebben staan
en niet al met hun herfstverlet zijn gegaan.

Mijn lens vangt mensen zonder ongezien
ze spelen lachen en zoenen zelfs misschien
en terwijl ze het niet eens beseffen
laat ik ze door mijn foto-oog treffen.

In een bevroren beweging van tevreden rust.

Waarom?

*Waarom slaat hij een vrouw in Saoudi Arabië,
waarom wordt een meisje in Ethiopië verminkt?*

*Waarom ontvoert in Peru de een de ander,
waarom vermoorden ze elkaar in Mexico?*

*Waarom vlucht de vluchteling uit Bhutan,
en waarom weten wij dat niet?*

*Waarom is het oorlog in Afghanistan,
waarom ontnemt China zijn volk de stem?*

*Waarom maakt een Pers een kernbom,
waarom krijgt je in Noord Korea geen brood?*

*Waarom verkoopt een man een vrouw,
waarom verpacht de heerser zijn ziel?*

*Waarom buiten ze de Pool hier uit
en waarom mag de Rus niet spreken?*

*Waarom moet het kind in Brazilië zwerven
waarom blijft de honger in Soedan?*

*En waarom lijkt het nu toch alsof
dat daar waar dit alles niet gebeurt
de mensen slechts apathisch leven
onaanraakbaar, kil en ongenaakbaar.*

Duizend teksten geef ik je

Duizend teksten geef ik je

een miljoen woorden zelfs misschien.

Duizend verhalen, gedichten,

liedjes en denkbelden om te zien.

Duizend tekens van mijn liefde

soms blij, soms boos of verdrietig.

Duizend emoties en gedachten

al die woorden maken me nietig.

Want ik ben het niet die hier schrijft,

het is mijn hart dat liefde bedrijft.

Stadsleven

Verzamelplaats van vuil en uitlaatgas

rijen tegels en hier en daar een plas.

Lawaaiplein met ronkende motoren

en daar een vrouw die ik amper ken.

Stortvloed van lichten en lantaarns

maar weet je wat ook waar is?

Kierensporen tussen tegels geklemd

een auto die voor een eendje remt.

Bladeren alomtegenwoordig groen

twee kinderen die een spelletje doen.

En tussen harde steen en put verstopt

een paar paddestoelen opeen gepropt.

Gedachten bij een karrenspoor

*Als korrels muren kunnen vormen en grachten,
wallenkanten, oevers, bergen, drempels en corridors.
Gestapeld in elkaar gegrepen zodat menig mier moet zweten.*

*Als simpele elementen zich gedwongen stapelen
en verworden tot schier onneembare obstakels.
Gebouwd in de snelheid van een snel draaiend wiel.*

*Als schijnbaar toevallig bij elkaar gebrachte delen
leiden tot toevallige structuren van hard zand,
geplet tot in een door mensenhand afgedwongen vorm.*

*Dan zal ik langzaam gaan beseffen dat zelfs de natuur,
op teveel plaatsen niet zichzelf meer is doch slechts
een door mensenhand gemanipuleerde werkelijkheid.*

*Haar macht verstopt in kleine ongeziene sculpturen
gevormd door ogenschijnlijk toeval
en onbestaanbaar klein leven.*

En verbaas ik mij daar over.

Zelfportret

(in de ruiten van het Gemeentemuseum)

Ik ben gevangen in de middelste ruit van de onderste twee rijen.

En ik kijk naar mezelf.

Het gezicht verstopt achter de camera, onbewogen onbeweeglijk.

Een vrouw van achter in de veertig.

Alleen en in rusteloze rust.

Gevangen in de kaders van een leven dat nog steeds onbegrepen is.

Gespiegeld in het strakke ritme van het glas

gevat in ijzeren kozijnen als tralies.

Omringd door Haagse bakstenen boven Hollands gras.

Hoe vreemd bezie ik mezelf, herken ik mij?

Ben ik dat die daar staat?

Of slechts een gedachte, een idee, een concept?

In de wereld achter mij, heerst de rust van de schilder.

Voor mij, die van dode schilders en dode kunstenaars.

En van een dode architect.

Waarom sta ik hier zonder duidelijk nut?

Wie maakt hier mijn zelfportret? Ik soms?

Ik die niet meer beslaat dan slechts twee van de zestig ruiten.

Want groter ben ik niet en wil ik ook niet zijn.

En waarom ik jou door een lens aanstaar weet ik niet.

Wil ik ook niet weten.

Maar zie jij mij dan wel? En wat zie je dan?

Hetzelfde als mijn ogen mij vertellen?

Of iets heel anders omdat achter jouw ogen niet mijn hersenen leven?

Ben ik het die je ziet of slechts jouw interpretatie van mij?

En zo ja, waarheen leidt mij dat dan?

Anders dan naar jouw verdommenis.

Den Haag, 2010

Den Haag sluimert ongestoord in twintig tien.

alsof de zoete stilte zo hoort misschien.

De regen stopt, een vogel fluit.

Ik hoor een mekkerend schaap.

en een koe loeit luid in mijn straat.

Den Haag kuiert onverstoord in twintig tien.

De mensen denken, we zullen het wel zien.

Alles klopt en de kroeg gaat uit.

Drie fietsers en daar loopt een knaap.

Weer loeit de koe daar in mijn straat.

Den Haag met schuimende zee in twintig tien.

Ik ga naar het strand, en ben zestien.

Achter de branding, een oude schuit.

Een meeuw vliegt onbezorgd heel laag.

En veraf loeit de koe kort in mijn straat.

Den Haag vreemde stad in twintig tien.

Ik heb het allemaal al lang gezien.

Je bent stil, maakt nooit teveel geluid.

Ik blijf hier want jouw tijd gaat traag.

En er loeit een koe hier in mijn straat.

Marlene

*Nonchalante verleidelijke verleden muze
in de tijd verdwenen maar op mijn netvlies gegrift.*

*Zelfs in zwart wit en in onscherpte gevangen
zie ik je ogen en kus je lippen rood gestift.*

*Een sigaret in je hand losjes vastgehouden
met een houding als een man met zekere lach.*

*Het jacquet je op het lijf gesneden maakt dat
je me op een dwaalspoor leidt en ach.*

*Dan droom ik tijdens warme nachten dat ik
voor even jou mag zijn, niet voor lang maar
man en vrouw betoverend met slechts een blik
of been of zwoele stem en zacht golvend haar.*

*Marlene, bijna in het verleden verdwenen,
maar bij mij ben je blijven leven nog iedere dag.*

*Alsof ik me aan je kan spiegelen of zelfs
een oud Duits lied met je samen zingen mag.*

Hemingway achterna

*Als ik vaar droom ik over hem
Over hoe ik zijn metgezel ben
Samen op jacht naar tonijn
Of zwaardvis en zielenpijn*

*Hij is oud, ouder dan ik
Met een wilde baard of sik
Gerimpeld gezicht, zoveel gezien
Een loner of lover zelfs misschien*

*Als ik schrijf is hij dicht bij
Fluistert woorden tegen mij
Alsof we samen zinnen snijden
Geen woorden willen mijden*

*Ik ben nu tien jaar jonger nog
Dan hij ooit oud worden mocht
Begrijp inmiddels zijn onrust
Of verlangen, if you must*

*Wanneer ik woorden kwijt raak
Mag het stoppen denk ik vaak
Als ik vaar, niet meer stevig sta
wil ik 't liefst Hemingway achterna*

Ontmoeting

*In Brein ontmoeten twee vrienden elkaar,
de calculerende Ratio en de hysterica Emotio.
Ze zijn een rare combinatie daar in die cellen,
gevangen in een weefsel van vage structuren.
Al snel hebben ze ruzie, ze liggen elkaar niet.*

*Sterker nog, de spetters vliegen er vanaf,
ik denk soms dat ze gewoon willen reellen.*

*Met de ene valt geen land te bezeilen,
met de ander is een zinnig gesprek onmogelijk.
en een bemiddelaar is nergens te bekennen
dus ze ruziën en razen maar door.*

*Onderwijl begint Brein moe te worden
van het gekrakeel van haar bewoners en
snoert ze de mond. Voor eventjes maar.
Echter ze zijn wel stil maar nog steeds daar,
dicht bij elkaar, mokkend aan een tafeltje.*

*De ruzie is beslecht zo blijkt na een tijdje,
want ze zijn het eens: Brein is arrogant,
of liever: Brein is ineens hun vijand.*

*Is net als al eerder Rede en Verstand
tot het vijandig kamp gaan behoren.*

*Om over Rust en Vrede nog maar te zwijgen
want die zijn al heel lang gevluht.*

*Als ware vrienden spannen ze samen,
Ratio en Emotio tegen hun baas Brein.*

*Totdat Liefde komt kijken wat er mis is
en vervolgens beiden in het nekvel grijpt,
ze op straat zet met een brede glimlach.*

*En Brein? Die zoekt Rust en Vrede weer op,
ondanks het gekibbel daar buiten.*

De Zwemmer

*Hoe wanhopig is een onbekende dode
die toen hij nog leefde zwom.
Van onbekende kust naar onbekende kust
en niet wist dat dat niet kon?*

*Hoe failliet in onze afwijzende wereld
die compassie heeft vergeten.
Geen hand toesteeft behalve dan
met de handpalm opgeheven.*

Streep

*Ik trek een streep
door een rekening
en door de cijfers
van een oude scheurkalender*

*Er staat een lijn
onder mijn bestaan
en ook deze brief
heeft geen afzender*

*Afzenders zijn immers ouderwets
uit de tijd en nutteloos verklaard
Net als het jaar dat
morgen is verjaard*

*Ik trek een streep
door mijn rekening
en door de cijfers
van mijn oude scheurkalender*

In mijn ogen

*Wanneer ik mijzelf in de ogen kijk
dan zie ik vervlogen jaren
Een verhaal dat ik geloven moet
en onrust die ik wil bewaren
Slijtage in rimpels en poriën besloten
en hier en daar nog wilde haren
Maar vaker nog vermoeidheid
peilloos diep, niet te bedaren
En de wens om zachtjes te verdwijnen
om alles te mogen laten varen*

